

det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er Forslaget bortfaldet.

Ordføreren (C. Ravn): Jeg gaar saa til Vædringsforslag Nr. 24 i Sammenlægning med Mindretallets Forslag under Nr. 26. Flertallet har holdt paa den nuværende Ret for Kommunerådene til Eftergivelse og har ment, at der, da denne Ret ikke benyttes af flere Kommuneråd, burde tilføjes en Forpligtelse til efter en vis given Tid at estergive Hjælpen. Naar vi have sat 2 Aar, har det været, fordi vi skønnede, at en saadan Anstrængelse som at holde sig fri for Fattigvæsenet i 2 Aar, burde være Bevis nok for, at vedkommende vil staa paa egne Ben og derfor ogsaa snarest muligt burde føres dertil, naar man erkendte, at han virkelig dreves af sin Selvstændighedsfølelse til at blive et for sig selv og for Samfundet virksomt og nyttigt Menneske. Mindretallet har ment, at vi ogsaa kunde gaa til en tvungen Estergivelse, og vil saa have, at denne Tvang skal følge af sig selv, naar den nuværende Ret til Estergivelse falder bort. Her lader det til, at der stete en Nærmelse af det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) og for Resten ogsaa fra det ærede Medlem fra Rjøge (Sjørup). Vi hørte, at naar man fik et Aar slaaet fast, vilde de ogsaa være med til at opgive den kommunale Ret til Estergivelse, der nu eksisterede. Dertil vil jeg kun sige: Man pointerer saa stærkt et Aar, som om man ikke, saa snart der gik en eneste Dag ud over det Aar, kunde gaa med dertil. Det kan jo heller ikke være andet end en bestemt Paastand; saa har man opgivet Principerne, saa er man inde paa noget ganske nyt; enten man siger 1 eller 5 Aar, det bliver en Stønsag. Jeg skal imidlertid blot udtale, at dette Spørgsmaal skal blive taget under særlig Overvejelse til 3dje Behandling, og muligvis kunne vi der enes med Mindretallet, men jeg haaber, at Mindretallet vil respektere den nuværende Ret til Estergivelse. — Jeg kommer saa til Vædringsforslaget Nr. 32, stillet af et Mindretal. Det angaar Spændetrøjen. Det var nær ved at blive fremstillet, som om det gik ud paa eller holdt paa, at man nu skulde have en ganske ny Uniform, ikke en grøn Trøje eller en blå Trøje; men nu skulde man til at have saadan noget som en Spændetrøje. Jeg antager imidlertid, at det hører til den Slags Overdrivelser, vi ere saa vant til at høre, at vi kunne lade dem gaa ind af det ene Dre og ud af det andet. Jeg vil kun sige til de Udtalelser, der faldt særlig fra den rigtige Forslagsstiller, at dette Spørgs-

maal hører ind under andet Stykke i § 40. Der tales om de Individuer, som ere indsatte paa en Arbejdsanstalt for Forseelser, mildere eller grovere, ligesom det nu er. Det er jo kun i Henhold til dette andet Stykke, at der kan bruges Tvangsarbejdsanstalter; men jeg vil saa kun tillade mig at spørge den ærede varme Forsvarer for dette Forslag — han er ganske vist selv en stor og kraftig Mand, som maaste nok selv kan tage et godt Tag med — hvordan han vilde bære sig ad, dersom han stod som Bestyrer for en saadan Anstalt og saa fik indsat paa samme Anstalt f. Eks. den bekendte jydste Smed? Naar nu den jydste Smed kom i Versærfergang en skøn Dag, hvor der ingen haddes til Hjælp, hvorledes vilde saa det ærede Medlem bære sig ad; og i andre Tilfælde er det naturligvis ikke Tale om at bruge Spændetrøje. Vi have ikke tænkt, at alle de, der ere paa Arbejdsanstalter, skulde i Spændetrøje, men at det kun var i Undtagelsestilfælde, i de Tilfælde, hvor man maa gøre Brug af den Slags Ting. Jeg ser derfor slet ingen Ulykke deri; det er ikke andet, end hvad man har overalt i den civiliserede Verden.

Jeg kommer saa til Vædringsforslaget under Nr. 37. Man har gjort en hel Del mere eller mindre komiske Bemærkninger om denne Vædrings Affattelse; naa, jeg skal blot sige, jeg staar ikke saa højt som andre, der staa oppe i den højeste Oplysning med Hensyn til Sprogets Affattelse, saa jeg skal med største Fornøjelse modtage Kettelser fra den Side, men jeg skal tillige sige, at det, der egentlig her er Spørgsmaal om, ikke er de enkelte mindre Bestemmelser, men det er den store Hovedbestemmelse om, at man vil tillade, at en Person, som i en vis given Tid har opholdt sig i en Kommune, hvor han ikke er forfølgelsesberettiget, ikke kan hjemsendes mod sin Vilje. Det er det nye; støder Bestemmelsen om de nærmere Slægtskabsforbindelser de Herrer saa stærkt, saa kunne vi sagtens tage den ud og maaste i Stedet for indføre, at han skal have ført et hæderligt og skikkelig Liv eller lignende Ting. Men det er slet ikke det, der her er saa megen Tale om; det, der i Virkeligheden er Tale om, er, hvorvidt man vil tillade en Person, at han under visse givne Forhold selv kan bestemme, om han vil hjemsendes eller ikke. Et andet æret Medlem har anket mod den sidste Bestemmelse om, at Overværidigheden skulde stonne om, hvorvidt det kom til at gaa for haardt ud over Forsørgelseskommunen — jeg har for Resten motiveret det — men naar den sidste Sætning kom ind, er det begrundet i de Udtalelser, som faldt ved Ministerkonferencen;